

מלאכים נופלים מהשמיים < אורית גולדמן

אורית גולדמן מנסחת את ציוריה במונחים רוחניים מהולים במיתולוגיה קלאסית ודנה בהם במושג היופי במבט ביקורתי.

סדרת המלאכים הנופלים מהווה מחווה לסרטו של במאי הקולנוע וים ונדרס, "מלאכים בשמי ברלין". גולדמן מתייחסת לתנועת הנפילה כאל מצב פיזי ומטא-פיזי. התנועה מהווה מרכיב מרכזי בסדרת העבודות, הן בציורי השמלות המתנפחות כמו בתנועה סיבובית בטקס התפילה הסופי, והן כדימוי לכנפי מלאך הבולמות את הנפילה ברכות מיסטית במפגש עם הארץ הגשמית.

העבודות גדולות ממדים ועשויות בטכניקה מעורבת המשלבת תנועות מכחול רחבות בצבעים בהירים, על גבול השקיפות, וחלקי קולאז', ובהתבוננות עליהן ניכרים רמזים ברורים לדימויים אנושיים.

נראה כי גולדמן מנסה להטיל דופי בדימויים שלה; היא פוצעת אותם, מעוותת אותם, כדי ליצור אסתטיקה של יופי פגום.

הציורים משלבים מריחות צבע נועזות, כתמים מעורבבים ברישומי גרפיט ותלישות נייר שבונים סדרת יצירות מרתקת.

הציור בשביל גולדמן, כפי שהוא בא לידי ביטוי בסדרה הנוכחית, הוא זירת משחקים.

מעשה הציור שלה מתממש בתהליך של מאבק מתמשך שמתוכו היא מכוננת נרטיב של גוף, נפש ותנועה.

ניתן לראות בעבודותיה עיסוק בתכנון מול אקראיות, במינימליזם מול ריבוי, במחיקה ובהיטמעות ברקע, באקספרסיביות ובחוויות תת-הכרתיות.

גולדמן בוראת בכוח היצירה שלה עולם רגיש ושברירי. ניתן לזהות בעבודותיה היבט תאטרלי רב-פנים. ביצירותיה שוכנים מסתורין ועל-טבעיות לצד המזוהה והמוכר. היא יודעת לשלב בין גוף, תנועה ורוח, מיתוס ומציאות, נוכח ונעדר.

אריה ברקוביץ

11.1.16 - 6.2.16

הסתדרתי בשורה אחת – זהבה אדלסבורג

האובייקטים הפיסוליים שזהבה אדלסבורג יוצרת מורכבים שכבות שכבות: פיזיות ומטא-פיזיות. ברבות מיצירותיה ניתן להבחין באובייקטים שימושיים שהפכו לפסלים ולמיצבים, לעבודות אמנות שבוחנות את גבולות המדיום ביחס למקום ולזמן.

העבודות מורכבות משילוב בין חומרים קרמיים ובין חומרים אחרים כגון עץ, מתכת, אבן ונייר. בתהליך העבודה על הפסלים זהבה מפרקת אובייקטים שהיו להם חיים ומחלקיהם מרכיבה את יצירותיה. התוצאה המתקבלת מההרכב החדש של החומרים, היא פרשנות אישית מורכבת מרבדים בלתי צפויים השואבים השראה ממקורות כמו תולדות האמנות, אדריכלות, ארכיאולוגיה וזואולוגיה.

זהבה בוחנת בעבודותיה תהליכים צורניים ודימויים שהוצאו מהקשרם ומעניקה להם משמעות חדשה תוך תיעוד הזיכרון של החומר. כמו אמנים קונספטואליים אחרים, היא מעניקה לחומרים שבהם היא עוסקת כוחות רוחניים, והחיבור ביניהם הופך לפיוט רגיש, למעשה שירה תלת-ממדי.

אני בונה עבודות חדשות מחלקי עבודות שיצרתי בעבר וכן משברי עצמים שאני מלקטת. לעתים אני שוברת עבודות שלי במכות פטיש. הפירוק מאפשר חיבור חדש ובכך מביא להתפתחות רעיונות חדשים.

תהליך העבודה על האובייקטים הוא של ניסוי וטעייה; מעבדה אמנותית שבה זהבה מתנהלת כחוקרת המנסה להבין את מרכיבי החומר, את היחסים בין החומרים, את המורפולוגיה ואת ההיסטוריה שלהם. נראה כי ישנו ניסיון לתקן את השבור ולהעניק לו משמעות חדשה. אבל על מנת לתקן חייבים "לקלקל". הפירוק וההרכבה מחדש אינם מעלימים את מקורם של החומרים אלא מזכים אותם בחידוש פילוסופי ופסיכולוגי.

אני מתכננת את העבודות בקווים כלליים בלבד. אני מפתחת אותן בתהליך היצירה. כל שלב בתהליך היצירה מעניין עבורי. בנייה והרס, פירוק והרכבה, הם חלק אינטגרלי מתהליך זה. התפתחות כזו מבטאת תהליכים נפשיים ומנטאליים. היא מזכירה התפתחות של כל אורגניזם ושל תהליכים בטבע.

כשם שכל עבודה במיצב מקבצת חלקים שנלקחו ממקורות שונים, כך המיצב כולו מקבץ עבודות מזמנים שונים. אופן הצבת העבודות פותח מרחב אפשרויות קריאה, חיבור וארגון מחדש. עם זאת, המיצב "מסדר בשורה אחת" עקבות תהליכים מורכבים, הדוחים כל סדר לינארי.

במבט בוחן בעבודות ניתן לראות כי החרסית השרופה היא החומר הדומיננטי שתומך במימוש הרעיונות האמנותיים של זהבה אדלסבורג. החרסית קשורה בחיי האדם; בחיים ובמוות. היא עמידה ובו בזמן שבירה; יש לה עבר, הווה ועתיד. כל אלה משמשים חומר גלם לביטוי מושגי ביצירותיה של האמנית.
אריה ברקוביץ